

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000891 13 Кж 2
Бања Лука, 27.6.2013. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Росе Обрадовић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног Ш. Х., због кривичног дјела убиство из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама осуђеног и његовог браниоца, адвоката Д. П. из Д., изјављеним против рјешења Округног суда у Добоју број 13 0 К 000891 12 Квл од 03.4.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 27.6.2013. године, донио је слиједеће

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе осуђеног Ш. Х. и његовог браниоца, изјављене против рјешења Округног суда у Добоју број 13 0 К 000891 12 Квл од 03.4.2013. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем рјешења Округног суда у Добоју број 13 0 К 000891 12 Квл од 03.4.2013. године, одбијен је као неоснован захтјев браниоца осуђеног Ш. Х. за понављање кривичног поступка завршеног правоснажном пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 000891 12 Кжж од 15.5.2012. године, којом је оптужени Ш. Х., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година.

Против тог рјешења жалбе су изјавили осуђени и његов бранилац адвокат Д. П. из Д. Жалба браниоца осуђеног цитирано рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непопутно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене Кривичног закона, док у жалби осуђеног нису означени жалбени разлози, али из образложења жалбе пролази да се првостепено рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Приједлог жалби је да Врховни суд преиначи побијано рјешење, тако што ће дозволити понављање кривичног поступка, или да побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући побијано рјешење у смислу одредби члана 338. у вези са чланом 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), на основу одредби члана 337. истог законског прописа, одлучено је као у изреци овог рјешења из слиједећих разлога:

Захтјев браниоца осуђеног за понављање кривичног поступка је заснован на тврдњи о постојању нових чињеница и нових доказа у смислу одредби члана 343. став 1. тачка в) ЗКП РС. При томе се прецизира да се нови доказни приједлози односе на идентификацију и саслушање НН лица, на околност пријављивања кривичног дјела и саслушање свједока Ф. Х., коју је НН лице означило као особу која је давала

информације осуђеном, затим саслушање свједока А. А. и С. К. на околност алибија осуђеног, те саслушање свједока М. М. и Е. М. на околност изгледа пушке (са карактеристичним оштећењима) власништво осуђеног, као и саслушање осуђеног у својству свједока.

Цитираним законским одредбама је изношење нових чињеница и подношење нових доказа условљено тиме да исти и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, а који су сами за себе или у вези са ранијим доказима подобни да утичу на ослобађање осуђеног лица, или на његову осуду по блажем Кривичном закону.

Побијаним рјешењем је захтјев за понављање поступка одбијен уз образложење да доказни приједлози за идентификацију и саслушање НН лица, затим саслушање свједока Ф. Х. и саслушање оптуженог као свједока немају карактер нових доказа, с обзиром на то да је осуђени саслушан на главном претресу у својству свједока, а да је на главном претресу предлагала саслушање свједока Ф. Х. и идентификацију и саслушање као свједока НН лице, али су ови доказни приједлози одбијени.

Надаље, према утврђењу побијаног рјешења, искази свједока А. А., С. К., М. М. и Е. М., који су на захтјевом предложене околности саслушани од стране судије извјестиоца у смислу одредбе члана 347. став 2. ЗКП РС, сами за себе нити у вези са раније изведеним доказима нису подобни да доведу ослобађања осуђеног нити његове осуде по блажем закону, јер из садржаја исказа ових свједока произлази да они немају сазнања о чињеницама од одлучног значаја.

Жалбеним приговорима осуђеног и његовог браниоца доводи се у питање правилност закључка побијаног рјешења по коме приједлози за саслушање и идентификацију НН свједока и саслушање свједока Ф. Х. немају карактер нових доказних приједлога. При томе се развија теза да ови докази представљају нове доказе већ на основу саме чињенице да они нису изведени на главном претресу и ако је то одбрана предлагала.

Посебно се апострофира неодрживост чињеничног стања утврђеног правоснажним пресудама, уз аргументацију да ни један суд није утврдио евентуални мотив за извршење овако тешког кривичног дјела, а што је последица не провођења ових доказа, те неприхватљивост разлога за одбијање доказних приједлога, који се према тврдњи жалбе браниоца осуђеног, свде на економичност поступка. Одбијањем ових доказних приједлога, осуђени жалбом тврди, доведена је у питање правичност првостепеног поступка јер је он онемогућен у доказивању своје невиности. Указујући на значај ових доказа, с аспекта квалитета, жалбама се тврди, да су они подобни да утичу на ослобађање од оптужбе осуђеног Ш. Х. за кривично дјело за које је правоснажно осуђен.

Дакле, суштина жалбених приговора се своди на тврдње да, докази предложени у понављање поступка (идентификација и саслушање НН лица и саслушање свједока Ф. Х.) имају карактер нових доказа, јер нису изведени у поступку доношења правоснажне пресуде иако је то одбрана предлагала, а при томе се истиче да се одбијање ових доказних приједлога негативно рефлектовало на правилност чињеничне основе правоснажне пресуде, на правичност поступка доношења пресуде и на правилну примјену Кривичног закона.

Аргументима жалби, по оцјени овог суда, није доведена у питање правилност чињеничне основе побијаног ријешења и на истој заснованог закључка да напријед наведени докази не представљају нове доказе у смислу одредби чл. 343. став 1. тачка в) ЗКП РС, нити валидност датих разлога у образложењу за такав закључак.

Наиме, одредбом члана 278. став 2. ЗКП РС судија, односно предсједник вијећа је овлаштен да одбије приједлог за извођење доказа ако оцјени да је понуђени доказ непотребан.

У конкретном случају првостепени суд је у поступку доношења правоснажне пресуде, чије понављање се тражи, на главном претресу одбио приједлог одбране за саслушање и идентификацију НН свједока и саслушање свједока Ф. Х. При одбијању ових доказних приједлога се руководио тиме да ови докази немају значаја за предмет, како то несумљиво произлази из записника о главном претресу од 14.10.2010. године и образложења првостепене пресуде (страна 4. пасус 1.), а не, како се то жалбом браниоца осуђеног погрешно тврди, разлозима економичности. Када је за одбијање доказних приједлога првостепени суд дао разлоге у образложењу пресуде онда нема мјеста основаности приговора да је таквом одлуком доведена у питање правичност поступка у сегменту процесне равноправности странака, како се то жалбом осуђеног сугерише.

Према томе, о наведеним приједлозима за извођење доказа првостепени суд се одредио с аспекта њиховог значаја за предмет, те их је оцјенио као непотребне с обзиром на чињенице и околности које се њима желе доказати. Слиједом тога, када је исте доказне приједлоге баранилац осуђеног поновио у захтјеву за понављање поступка, онда је правилан закључак побијаног рјешења да се не ради о новим доказима који би, уз испуњење и напријед дефинисаних додатних услова, могли представљати основ за понављање поступка, па се супротне тврдње жалби не могу прихватити као основане.

Како се понављање поступка не може темељити на новом тумачењу ранијих доказа, те како су жалбом означени докази били предмет оцјене с аспекта њиховог значаја за предмет, па немају карактер нових доказа, то су ирелевантни приговори жалби којима се апострофира значај ових доказа у смислу подобности да доведу до понављања поступка. Ово из разлога што је нужна претпоставка за такву оцјену то да се ради о новим доказима који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу.

Из наведених разлога жалбе осуђеног и његовог браниоца се показују као неосноване, а како у поступку доношења побијаног ријешења нису учињене ни повреде закона на штету осуђеног, на које овај суд пази по службеној дужности у смислу одредби члана 338. у вези са чланом 320. ЗКП РС, то је на основу одредби члана 337. став 3. истог закона одлучено као у изреци, тако што су жалбе, као неосноване, одбијене.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић